

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Pražská plynárenská, a.s.**, IČO 60193492
se sídlem Národní 37, Praha 1
zastoupený advokátkou JUDr. Sylvií Sobolovou
se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

za účasti: **JUDr. R. M.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2022, č. j. MV-113377-25/ODK-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo k odvolání zúčastněné osoby (žadatele o informaci) zrušeno rozhodnutí povinného subjektu – hlavního města Prahy, resp. Magistrátu hlavního města Prahy, ze dne 16. 9. 2022, č. j. MHMP 1690054/2022, a věc byla povinnému subjektu vrácena k novému projednání. Prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění do 31. 12. 2022 (dále je „InfZ“), odmítnuta žádost zúčastněné osoby, a to v části požadující poskytnutí relevantních výstupů od společnosti Deloitte Advisory s.r.o. vypracovaných v souvislosti se záměry povinného subjektu poskytnout žalobci úvěr ve výši 2 mld. Kč a patronátní prohlášení za účelem získání úvěru ve výši 4 mld. Kč od bank, neboť se jedná o obchodní tajemství žalobce.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (bod 90) uložil povinnému subjekt v novém rozhodnutí uvést, jaké údaje (či jejich skupiny) obsažené v předmětné informaci považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu, tedy ke každé odepřené informaci (skupině informací) objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství a současně uvést úvahy, kterými se při rozhodování řídil. Současně má vzít povinný subjekt v potaz, které z údajů obsažených v předmětné informaci jsou již (byť zčásti) veřejně dostupné, a tudíž nemohou naplňovat znaky obchodního tajemství. Pokud jde o argument zúčastněné osoby ohledně poklesu ochrany obchodního tajemství v čase, povinný subjekt by měl posoudit, jak se od doby vyhotovení předmětné informace změnila situace, a to i vzhledem k tomu, že při tempu změn v současné době (obzvláště v bankovním a energetickém sektoru) mohou obchodní informace zastarávat rychleji, než bylo dříve obvyklé.
3. Žalobce v žalobě uvedl, že předmětná informace je dokument s názvem „Analýza k identifikaci běžného tržního cenového pásma pro zvažované podřízené financování“ ze dne 12. 4. 2022 zpracovaný společností Deloitte Advisory s.r.o. pro žalobce, na jeho objednávku a náklady. V rámci jednání o poskytnutí úvěru žalobce poskytl kopii předmětné informace povinnému subjektu coby poskytovateli úvěru.
4. Žalobce měl za to, že žaloba je přípustná, jelikož se žalobce cítí dotčen na právu na ochranu obchodního tajemství a rovněž na právu na to, aby nebyla vydána informace, kterou pořídil jakožto osoba soukromého práva bez využití veřejných prostředků. Povinný subjekt bude při novém rozhodování vázán právním názorem žalovaného, a pokud by žádosti zúčastněné osoby vyhověl (byť částečně), nebude mít žalobce jinou možnost obrany než podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. InfZ totiž normuje, že o žádosti může být rozhodnuto tak, že informace bude rovnou poskytnuta. Jakýkoli opravný prostředek či žaloba by pak neměly reálný význam, protože právo žalobce na ochranu obchodního tajemství by již bylo porušeno. Zásah do práv žalobce by tak byl nevratný, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, č. j. 7 As 4/2013-81.
5. Žalobce v řízení o žádosti zúčastněné osoby dostatečně popsal a odůvodnil naplnění všech pojmových znaků obchodního tajemství u předmětné informace jako takové a nadále trvá na tom, že obchodním tajemstvím je chráněn celý dokument, viz vyjádření žalobce ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

14. 9. 2022. Zadání předmětné informace, její obsah, rozsah, metodologie a postupy odrážející specifickou situaci žalobce jsou ve vzájemných souvislostech obchodně citlivé a důvěrné. Předmětná informace obsahuje citlivé údaje o finanční situaci žalobce jako např. podrobné údaje z účetnictví o zadlužení u jednotlivých věřitelů, které nejsou veřejně dostupné (v této podobě nejsou ani součástí výroční zprávy). Všechny tyto údaje by mohly být zneužity konkurenty v hospodářské soutěži.

6. Žalobce je podnikatelským subjektem, který soutěží s jinými společnostmi, z nichž některým poskytuje právní služby advokátní kancelář, v níž vykonává advokacii zúčastněná osoba (viz např. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0197/2021/KS). Konkurenti by mohli zneužít údaje obsažené v předmětné informaci i prostředky vynaložené žalobcem na ni k získání výhody v hospodářské soutěži, což nespadá pod účel InfZ a je v rozporu s § 2985 občanského zákoníku (porušení obchodního tajemství).
7. Právní názor a pokyn povinnému subjektu obsažený v napadeném rozhodnutí zavazuje povinný subjekt k takovému způsobu vyřízení žádosti zúčastněné osoby, při němž se nelze vyhnout porušení obchodního tajemství žalobce. Jde především o požadavek na konkrétní a detailní popis jednotlivých informací tvořících obchodní tajemství, jemuž nelze vyhovět, aniž by tím zároveň nedošlo k odhalení obsahu předmětné informace do takové míry, že se fakticky bude jednat o její poskytnutí.
8. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2021, č. j. 2 As 86/2019-78, z něž vyplývá, že aby se jednalo o obchodní tajemství, musí být kumulativně splněno šest znaků, a to (i) konkurenční významnost, (ii) určitelnost, (iii) ocenitelnost, (iv) běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích, (v) souvislost s obchodním závodem a (vi) zajišťování utajení vlastníkem. V první řadě by tedy u každé jednotlivé informace musela být dostatečně konkrétně doložena její konkurenční významnost, tj. využitelnost pro konkurenty. Tuto využitelnost by současně k doložení znaku ocenitelnosti bylo nutné kvantifikovat, nebo objasnit, že a jakým způsobem by takovou kvantifikaci bylo možné provést. Již takovým vysvětlením by byla fakticky negována další ochrana předmětné informace v rámci obchodního tajemství. Navíc by to konkurentům poskytlo návod, jak tuto informaci využít k vlastnímu prospěchu.
9. Požadavek Ministerstva vnitra je nesprávný i proto, že je postaven na tezi, že předmětem obchodního tajemství mohou být zásadně pouze jednotlivé informace obsažené v určitém dokumentu, nikoliv dokument jako takový. To však opomíjí fakt, že obsah určitého dokumentu může být předmětem obchodního tajemství také proto, že v něm nějaké informace naopak obsaženy či zohledněny nejsou. I taková skutečnost může být (a v daném případě také je) konkurenčně významná. I pouhý popis skupiny údajů, z níž je patrné, jaké skutečnosti byly v předmětné informaci zkoumány (a tudíž i jaké skutečnosti zkoumány nebyly), jakým způsobem (označení metody), případně popis použitých podkladů proto nepřipustně narušuje obchodní tajemství žalobce.
10. Je třeba vzít v potaz také skutečnost, že předmětná informace není obchodním tajemstvím povinného subjektu. Ač je povinná osoba osobou, která nepřímo žalobce ovládá, nemá právo nakládat s obchodním tajemstvím žalobce bez jeho souhlasu. Jelikož povinná osoba není vlastníkem obchodního tajemství, ani vlastníkem s ní spojeného závodu, není v postavení umožňujícím jí náležitě posoudit naplnění všech znaků obchodního tajemství.
11. Žalobce dále namítl porušení výluky z poskytování informací dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Ta stanoví tři kumulativní podmínky: (i) informace vznikla bez použití veřejných

prostředků, (ii) osoba, která informaci povinnému subjektu předala, neměla v tomto směru žádnou zákonnou povinnost, a (iii) tato osoba neudělila souhlas s poskytnutím informace žadateli; všechny tyto podmínky jsou v projednávané věci splněny. Žalobce odkázal na § 2 písm. g) zákona o finanční kontrole definující pojem „veřejné prostředky“, odkazující na písm. a) téhož paragrafu, který uvádí výčet subjektů nakládajících s veřejnými prostředky. Žalobce je osobou soukromého práva a nedisponuje veřejnými financemi, a to bez ohledu na fakt, zda sám je, či není „veřejnou institucí“ ve smyslu § 2 odst. I InfZ. Nerozhodné je i to, že jediným (nepřímým) akcionářem žalobce je povinná osoba, neboť ani to nečiní z finančních prostředků žalobce „veřejné prostředky“. Současně neexistuje žádná zákonná povinnost, která by žalobci ukládala předat předmětnou informaci povinnému subjektu, a žalobce neposkytl souhlas s jejím poskytnutím jakékoli třetí osobě (naopak byla uzavřena dohoda o mlčenlivosti a i sama předmětná informace obsahuje upozornění jejího autora, že nesmí být poskytnuta třetím osobám bez jeho souhlasu).

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl žalobu odmítnout, popř. zamítnout, přičemž úvodem shrnul průběh správního řízení (povinný subjekt bude o relevantní části žádosti zúčastněné osoby rozhodovat již počtvrté).
13. Žalovaný podotkl, že dle jeho názoru není žaloba přípustná, neboť napadené rozhodnutí není úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti žalobce. Napadeným rozhodnutím bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace a věc byla vrácena k novému projednání. V tomto rozhodnutí žalovaný nevyjádřil závazný právní názor spočívající v tom, že má povinný subjekt předmětnou informaci poskytnout. Žalovaný povinnému subjektu toliko uložil, aby uplatnění ochrany obchodního tajemství znovu zvážil, a především tento svůj závěr náležitě a přezkoumatelně odůvodnil. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2015, č. j. 9 As 154/2015-49, je přitom přípustnost žaloby podmíněna tím, že rozhodnutí odvolacího orgánu skrze závazný právní názor „ukládá“ povinnému subjektu informaci zpřístupnit.
14. Žalovaný uvedl, že již ve svém dřívějším rozhodnutí poučil povinný subjekt o postupu při aplikaci § 9 InfZ a pojmových znacích obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku. Předmětem ochrany obchodního tajemství dle § 9 InfZ v zásadě není určitý dokument (např. smlouva) jako celek, nýbrž toliko skutečnosti (informace) v něm uvedené, které splňují pojmové znaky obchodního tajemství stanovené zákonem (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 5. 2001, č. j. 31 Ca 189/2000-27, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 27/2007-87, a ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73).
15. V naprosté většině případů pouze určitá část (části) požadovaného dokumentu obsahuje informace, které je možno legitimně chránit jako obchodní tajemství. Povinný subjekt se musí vždy jednotlivě zabývat každým údajem (skupinou údajů) obsaženým v dokumentu a u každého individuálně posoudit, zda kumulativně splňuje znaky obchodního tajemství, a pouze v případě kladného závěru uplatnit u konkrétních údajů ochranu dle § 9 odst. 1 InfZ.
16. Tyto požadavky povinný subjekt nesplnil. V odůvodnění sice byly uvedeny některé skupiny údajů obsažené v předmětné informaci (citlivé údaje o zadlužení; údaje z veřejně

nepřístupné databáze Reuters), leč nikoli všechny. Povinný subjekt neposuzoval naplnění znaků obchodního tajemství ani ve vztahu k jednotlivým údajům (resp. všem skupinám údajů) obsaženým v předmětné informaci, ani ve vztahu k předmětné informaci jako celku.

17. Žalovaný povinnému subjektu neuložil povinnost vydat předmětnou informaci či povinnost odůvodnit odmítnutí poskytnutí předmětné informace natolik podrobně, že by fakticky došlo k jejímu poskytnutí. Žalovaný toliko konstatoval, že míra odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela obecná, přičemž byl současně přesvědčen, že je možné a proveditelné, aby povinný subjekt patřičně odůvodnil své rozhodnutí, aniž by došlo k vyzrazení obchodního tajemství.
18. Žalobce mylně vykládá bod 90 napadeného rozhodnutí, což je patrné rovněž z bodu 73 napadeného rozhodnutí a tam citovaného komentáře k InfZ. Autoři komentáře nepočítají s tím, že by povinný subjekt ve svém odůvodnění při odmítání poskytnutí informace uváděl konkrétní informace, které mají být z poskytnutí informace vyjmuty – tyto mají být vymezeny typově. U dotčených informací lze typově vymezit jejich povahu; po typovém vymezení požadované informace stačí uvést, v čem konkrétně je spatřováno naplnění znaků obchodního tajemství (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 155/2015-195).
19. K námitce žalobce, že žalovaný měl přihlídnout ke skutečnosti, že informace byla vyhotovena bez použití veřejných prostředků, a tudíž měl aplikovat výluky z poskytování informací dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, žalovaný poznamenal, že tento důvod pro odmítnutí poskytnutí předmětné informace povinný subjekt nepoužil.
20. Žalovaný dodal, že v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 349/2016-23, a nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1262/17 je žalobce veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ, tedy i povinným subjektem dle InfZ, a v případě aplikace § 11 odst. 2 písm. a) InfZ by bylo na zvážení, zda nakládá s veřejnými financemi.

Další vyjádření

21. Zúčastněná osoba navrhla žalobu odmítnout, popř. zamítnout. K nepřípustnosti a nedůvodnosti žaloby uvedla v podstatě shodné argumenty jako žalovaný.
22. Co se týče výluky dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, zúčastněná osoba nad rámec argumentace žalovaného rozporovala splnění všech podmínek tohoto ustanovení, konkrétně té, že osoba, která danou informaci povinnému subjektu předala, neměla v tomto směru žádnou zákonnou povinnost. Jak vyplývá z doktríny (FUREK, Adam. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. V Praze: C.H. Beck, 2016) a ustálené judikatury (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2015, č. j. 29 A 34/2013-88, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2014, č. j. 7 Af 46/2010-54; judikáty se vztahují k § 11 odst. 3 InfZ, lze je však analogicky aplikovat i na projednávanou věc) výluka dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ nemůže být použita v případě, kdy osobou, která požadovanou informaci povinnému subjektu předala, je jiný povinný subjekt dle InfZ. Žalobce je přitom na základě žalovaným výše označené judikatury veřejnou institucí dle § 2 odst. 1 InfZ. Konečně zúčastněná osoba poukázala na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2017, č. j. 5 A 176/2014-90, že „*jakýkoli podnikatel, nehledě na to, zda je nějakým způsobem propojen se státem nebo jinými veřejnoprávními subjekty, musí být při čerpání veřejných prostředků připraven na skutečnost, že je jejich využívání podřízeno kontrole orgánů veřejné moci i veřejnosti*“.

23. V replice žalobce zopakoval argumenty již obsažené v žalobě a poněkud je rozvinul. K povaze předmětné informace dodal, že není rozhodné jen to, zda jsou jednotlivé komponenty dokumentu veřejně dostupné (což v daném případě nejsou), ale záleží též na dostupnosti uspořádání informací do určitého kontextu k situaci žalobce a aplikace určitých přidaných analýz informací (posouzení), příp. také na dostupnosti shromáždění částí relevantních pro žalobce v jinak značně rozsáhlých zdrojích informací. Obsah předmětné informace či jeho absence může vyplynout i z označení skupiny či typu informací. Ohledně judikatury, dle níž je žalobce povinným subjektem dle § 2 odst. 1 InfZ, žalobce opáčil, že se tato judikatura nezabývala otázkou, zda žalobce hospodaří s veřejnými prostředky. Žalobce znovu zdůraznil, že s veřejnými prostředky nehospodaří a je osobou soukromého práva, k čemuž poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1146/16 týkající se společnosti ČEZ a.s. Stran zúčastněnou osobou zmíněné judikatury týkající se § 11 odst. 3 InfZ žalobce poznamenal, že není přenositelná na projednávanou věc, když každá výluka sleduje odlišný účel. Teze komentáře citované zúčastněnou osobou žalobce označil za překonané následným legislativním vývojem (zákon č. 241/2022 Sb.), kdy novela InfZ zavedla pojem veřejný podnik (§ 2a InfZ) a současně stanovila, že veřejné podniky nemusejí poskytnout informace, které mají obchodní nebo průmyslovou povahu a jejichž poskytnutí informace by veřejný podnik znevýhodnilo na trhu (§ 2b InfZ).

Jednání před soudem

24. Při jednání dne 12. 6. 2023 žalobce, žalovaný a zúčastněná osoba setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci. Žalobce podotkl, že mu hrozí zásah do soukromí a práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a dohodou TRIPS, přičemž tyto mají přednost před InfZ. Žalovaný zdůraznil, že nedal povinnému subjektu pokyn předmětnou informaci poskytnout, nýbrž řádně odůvodnit své rozhodnutí. Zúčastněná osoba uvedla, že se zajímá o věci veřejné, za motivaci pro podání žádosti o předmětnou informaci označila veřejnou kontrolu, zda nedochází k protiprávnímu poskytnutí veřejné podpory žalobci. S tím nesouhlasil žalobce, dle něj k posouzení této otázky není předmětná informace zapotřebí.
25. Zúčastněná osoba dále požádala soud o odročení jednání s odkazem na to, že jí soud doručil repliku žalobce cca 2 týdny před jednáním. Soud této žádosti nevyhověl, replika nebyla rozsáhlá (7 stran, nadto z větší části opakuje argumentaci obsaženou v žalobě), zúčastněná osoba tak měla dostatek času se s replikou seznámit (srov. § 49 odst. 1 s. ř. s., dle nějž mají mít účastníci 10 dnů na přípravu k jednání, zúčastněná osoba přitom ani není účastníkem), následně se k ní mohla vyjádřit při jednání, což neučinila.
26. Soud zamítl důkazní návrhy žalobce – výroční zprávy žalobce za roky 2005 a 2013. Soud má provádění těchto důkazů za nadbytečné, neboť pro rozhodnutí věci postačuje obsah správního spisu, přičemž v podrobnostech odkazuje níže.

Posouzení žaloby soudem

27. Soud úvodem odkazuje na rozsudky sp. zn. 7 As 4/2013 a sp. zn. 9 As 154/2015, z nichž vyplývá, že žaloba osoby, které náleží požadovaná informace, jež je dle jejího tvrzení obchodním tajemstvím, proti rozhodnutí nadřízeného orgánu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace, je přípustná a soud ji nemůže odmítnout. Daná situace je výjimkou z obecně platné nepřipustnosti žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí nadřízeného orgánu. V případě kladného vyřízení žádosti o informace by totiž povinný subjekt již nevydával správní rozhodnutí, proti kterému by

bylo možné se bránit, a požadovanou informaci by přímo poskytl. Osoba, které náleží požadovaná informace, by se mohla bránit pouze zásahovou žalobou, jež by však pro tuto osobu již neměla žádný praktický význam.

28. Soud nemůže souhlasit s výkladem, že žaloba je přípustná pouze tehdy, pokud zrušující rozhodnutí nadřízeného orgánu výslovně povinnému subjektu ukládá požadovanou informaci poskytnout. Citovaná judikatura takový závěr neuvádí a soud se domnívá, že tento výklad je přespříliš zužující. Opomíjí totiž, že i požadavek na určité posouzení požadované informace a náležité odůvodnění nového rozhodnutí může svou formulací a svými závaznými pokyny vést k faktickému poskytnutí požadované informace v rámci odůvodnění nového rozhodnutí, popř. může povinný orgán vmanévrovat do situace, kdy mu nezbude nic jiného než požadovanou informaci poskytnout. Odmítnutí žaloby pro nepřipustnost by tedy bylo v rozporu se zájmem na efektivní soudní ochraně (obecně platí, že v pochybnostech se má soud přiklonit k výkladu, který nevede k odmítnutí spravedlnosti), jenž citovaná judikatura akcentuje. Soud proto považuje žalobu za přípustnou a věcně ji projednal.
29. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Podle § 9 odst. 1 InfZ *pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne*.
31. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu se zákonem a je dán důvod pro jeho zrušení. Soud se zároveň nedomnívá, že žalovaný svým závazným právním názorem fakticky nutí povinný subjekt poskytnout předmětnou informaci, nebo její část a tím porušit obchodní tajemství žalobce. Interpretace napadeného rozhodnutí žalobcem je v tomto ohledu excesivní, při řádném splnění pokynů žalovaného povinným subjektem nehrozí žalobci zásah do jeho práv chráněných zákony, ústavními normami a mezinárodními smlouvami.
32. Soud podotýká, že právní názor žalovaného není obsažen jen v bodu 90 napadeného rozhodnutí, na nějž se soustředí žalobce, a tento bod je třeba vnímat v kontextu bodů 70 až 84 napadeného rozhodnutí. V nich žalovaný předestřel relevantní judikaturu a doktrínu, načež identifikoval a popsal deficit prvostupňové rozhodnutí.
33. Co se týče otázky, zda může být obchodním tajemstvím celá předmětná informace, žalovaný v bodech 71 až 74 napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč je v naprosté většině případů obchodním tajemstvím pouze určitá část dokumentu. To samozřejmě nevylučuje možnost, že některý dokument bude obchodním tajemstvím ve své úplnosti, jde však o výjimečné případy. Povinný subjekt ostatně netvrdí, že celá předmětná informace je obchodním tajemstvím, což lze dovodit z jeho úvah, že po anonymizaci by byla zúčastněné osobě poskytnuta informace bez užitku, tj. připouští, že jsou zde části, které nejsou obchodním tajemstvím. Dokonce ani žalobce *de facto* netvrdí, že celá předmětná informace je obchodním tajemstvím, poněvadž povinnému subjektu coby přílohu svého vyjádření ze dne 14. 9. 2022 předložil sebou anonymizovanou verzi, kde jsou některé části nezačerněné.
34. Návazně na předchozí odstavce soud uvádí, že úvaha a závěr povinného subjektu o tom, že předmětná informace nebude po anonymizaci zúčastněné osobě k užitku, pročez je na místě odmítnout její poskytnutí, jsou liché, jak správně konstatuje i žalovaný v bodu 79

napadeného rozhodnutí. Povinný subjekt má při splnění zákonných podmínek povinnost požadovanou informaci poskytnout, využitelnost (anonymizované) požadované informace není zákonným kritériem zvažovaným při posuzování žádosti o informaci.

35. Žalovaný zejména v bodu 75 uvádí konkrétní nedostatky prvostupňového rozhodnutí. Povinný subjekt se nezabýval naplněním všech pojmových znaků u všech jednotlivých údajů (skupin údajů), ale ani ve vztahu k celku. Náležitě byla odůvodněna toliko vůle žalobce chránit předmětnou informaci coby obchodní tajemství. Povinný subjekt sice označuje citlivé údaje obsažené v předmětné informaci (míra zadlužení žalobce, rozbor situace na úvěrovém trhu) zneužitelné konkurenty žalobce, ovšem nejsou uvedeny konkrétní důvody a úvahy povinného subjektu. Ohledně zadlužení žalobce žalovaný upozornil, že některé údaje jsou veřejně přístupné, neboť jsou obsaženy v účetní závěrce. Stran „veřejně nepřístupné“ databáze Reuters žalovaný poznamenal, že ač jde o placenou službu, je v obchodních kruzích dostupná. Ostatní pojmové znaky obchodního tajemství (určitelnost, ocenitelnost a souvislost s podnikem) nejsou vypořádány buď vůbec, nebo jsou jen konstatovány. Soud se přitom s hodnocením žalovaného ztotožňuje.
36. V bodu 77 napadeného rozhodnutí žalovaný jako příklad vágnosti tvrzení povinného subjektu uvádí, že nebylo nijak podrobněji ozřejmáno, jaké citlivé údaje a jakým způsobem by mohly být zneužity konkurenty žalobce. Dle bodu 78 napadeného rozhodnutí je prvostupňové rozhodnutí vnitřně rozporné, když na jednu stranu tvrdí, že nelze poskytnout ani anonymizovanou verzi předmětné informace, aniž by došlo k zásahu do obchodního tajemství, na druhou stranu tvrdí, že anonymizovaná verze předmětné informace by měla nulovou informační hodnotu. V bodu 81 napadeného rozhodnutí žalovaný vyjadřuje další pochybnosti nad tím, zda se povinný subjekt zabýval jednotlivými údaji, neboť aproboval „začernění“ textu předmětné informace žalobcem např. v části, která se zabývá zadáním analýzy, což je informace, kterou jinak povinný subjekt uvádí ve svém rozhodnutí a je zjištělná i z veřejně dostupných zdrojů. Ani těmito úvahám žalovaného nemá soud co vytknout.
37. Ohledně argumentace povinného subjektu zneužitím práva na informace ze strany zúčastněné osoby soud odkazuje na bod 84 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde uvádí, že o zneužití tohoto práva lze hovořit spíše v případech zatěžování daného povinného subjektu nadměrným počtem žádostí apod. Prvostupňové rozhodnutí však není založeno na odmítnutí žádosti o informaci pro zneužití práva na informace, ale pro ochranu obchodního tajemství. Soud přisvědčuje závěrům žalovaného a podotýká, že samotná zákonná výluka poskytnutí informace dle § 9 odst. 1 InfZ brání zneužití práva tím, že by se konkurence dozvěděla (a následně zneužila) obchodní tajemství určitého subjektu. Argumentovat tedy možným zneužitím práva v případě získání cizího obchodního tajemství je nadbytečné.
38. Žalobce tvrdí, že obchodním tajemstvím může být i struktura dokumentu a označení jeho částí, resp. jejich popis povinným subjektem, či fakt, že některé údaje nejsou v předmětné informaci obsaženy. Soud nevylučuje, že i takové skutečnosti mohou být v celkovém kontextu obchodním tajemstvím. Lze se ovšem důvodně domnívat, že půjde opět o výjimečné případy, neboť obvykle budou obchodním tajemstvím samotné obsažené údaje, a nikoli „metadata“, popř. absence údajů. Podstatné je pak to, že povinný subjekt musí být schopen obhájit, že i tyto okolnosti, které nejsou vlastními údaji, mají atributy obchodního tajemství, což se nestalo.

39. Nutno též zdůraznit, že ačkoli je předmětná informace obchodním tajemstvím žalobce, je to povinný subjekt, případně nadřízený orgán, kdo musí obhájit neposkytnutí informace. Vyjádření žalobce uvedené v žalobě, popř. během správního řízení, které není promítnuto do rozhodnutí správního orgánu, nemůže nahrazovat řádné odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaný přezkoumával prvostupňové rozhodnutí, nikoli v něm neuvedené argumenty žalobce.
40. Soud dodává, že požadavek žalovaného vůči povinnému subjektu, aby se blíže vyjádřil ke znakům obchodního tajemství spočívajícím v určitelnosti, ocenitelnosti a souvislosti s podnikem, se může na první pohled jevit poněkud přehnaný či formalistický. Není ovšem nezákonný, nadto se jedná o pokyn relativně snadno splnitelný. Za další „přísný“ pokyn povinnému subjektu by mohla být považována nutnost vyhodnotit potenciální pokles ochrany obchodního tajemství v čase. Takový požadavek je obecně vzato v pořádku a odpovídá judikatuře. V daném případě však předmětná informace vznikla v dubnu 2022, v době vydání správních rozhodnutí tak byla stará cca půlrok. Nelze ovšem říci, že jde o pokyn nezákonný, a povinný subjekt by se s ním vypořádat měl (nyní je předmětná informace stará více než rok). Soud přitom opakuje, že odůvodnění odmítnutí poskytnutí předmětné informace náleží povinnému subjektu, nikoli žalobci, čímž samozřejmě není nijak dotčena možnost povinného subjektu argumentačně vycházet z vyjádření žalobce.
41. Pokud jde o tezi žalobce, že předmětnou informaci nelze poskytnout na základě výluky dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, soud konstatuje, že povinný subjekt své rozhodnutí opřel výhradně o důvod dle § 9 odst. 1 InfZ. Žalovaný se proto k odvolání zúčastněné osoby zabýval pouze označeným důvodem pro neposkytnutí předmětné informace a nebyl povinen za povinný subjekt domýšlet a uvádět další potenciální důvody pro neposkytnutí předmětné informace. Ostatně žalobce ve svém vyjádření ze dne 14. 9. 2022 tento důvod nezmínil a začal s ním argumentovat až po vydání napadeného rozhodnutí. Stejně tak ani soud nebude přezkoumávat důvod pro neposkytnutí informace, který nebyl povinným subjektem v prvostupňovém rozhodnutí uveden a k němuž se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nemohl vyjádřit.
42. Co se týče argumentace související s § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, a to zněním InfZ od 1. 1. 2023, konkrétně nově vloženými § 2a a § 2b, soud ji z důvodů uvedených v předchozím odstavci rovněž považuje za irelevantní. Lze stručně poznamenat, že dle přechodných ustanovení – čl. II odst. 1 novelizačního zákona č. 241/2022 Sb. se žádost o poskytnutí informace podaná přede dnem nabytí účinnosti této novely vyřizuje podle InfZ ve znění účinném před novelizací. Není proto možné s odkazem na tato ustanovení odmítnout poskytnutí informace, což povinný subjekt ani neučinil, pouze jimi argumentuje v pasáži prvostupňového rozhodnutí věnující se testu proporcionality.

Závěr

43. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
45. Soud konečně rozhodl tak, že zúčastněné osobě nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí neuložil plnění žádných povinností (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. června 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu